

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa E. Z.
przeciwko Szpitalowi [...] im. [...] w T.
o nawiązanie stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 13 lipca 2015 r., sygn. akt VII Pa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 120 zł (sto
dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację pozwanego Szpitala [...] im. [...] w T. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie z powództwa E. Z. o nawiązanie stosunku pracy.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 12 września 2012 r. na stanowisko zastępcy dyrektora ds. medycznych pozwanego, spośród trzech kandydatów został wybrany powód uzyskując bezwzględną większość głosów. Konkurs na stanowisko został ogłoszony Uchwałą nr [...] z dnia 30 maja 2012 r. Zarząd Powiatu [...] z uwagi na to, że na dyrektora pozwanego szpitala wybrana została osoba, która nie jest lekarzem. Ostatecznie, po zakończeniu postępowań sądowoadministracyjnych,

Starosta Powiatu [...] w dniu 27 lutego 2014 r. poinformował uczestników konkursu oraz dyrektora pozwanego, że kandydatura powoda została ważnie wybrana oraz wskazał dyrektorowi pozwanego na obowiązek zawarcia z powodem umowy o pracę. Pismem z dnia 12 marca 2014 r. dyrektor pozwanego wskazał Staroście na niecelowość zawierania umowy o pracę z powodem z uwagi na stosunki panujące pomiędzy pracownikami pozwanego a powodem. Pomimo wezwań, pozwany nie nawiązał z powodem stosunku pracy na wyżej wymienionym stanowisku, zaś pismem z dnia 11 lipca 2014 r., wprost odmówił zatrudnienia powoda. Zatrudnił natomiast na stanowisku zastępcy dyrektora ds. medycznych M. S. na podstawie umowy cywilnoprawnej.

Sąd Rejonowy podkreślił, że zgodnie z treścią art. 49 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, wyłonienie w drodze konkursu kandydata na stanowisko zobowiązuje kierownika zakładu opieki zdrowotnej do nawiązania z nim stosunku pracy, ale nie zastępuje oświadczenia woli pracodawcy. Wybór kandydata na stanowisko przez komisję konkursową nie jest bowiem wyborem w rozumieniu art. 73 k.p. Oznacza to, że kandydatowi wybranemu przez komisję konkursową przysługuje roszczenie o nawiązanie stosunku pracy. Zdaniem Sądu Rejonowego okoliczności faktyczne sprawy nie budziły wątpliwości, w związku z czym biorąc pod uwagę wykładnię art. 49 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej orzekł, że nawiązuje pomiędzy powodem a pozwanym umowę o pracę na stanowisku zastępcy dyrektora do spraw medycznych na czas sześciu lat, na warunkach określonych postępowaniem konkursowym zakończonym werdyktem komisji konkursowej z dnia 12 września 2012 r.

Sąd Okręgowy podzielił zarówno ustalenia faktyczne jak i ocenę dowodów przedstawioną przez Sąd pierwszej instancji. Zauważył, że przyczyny pierwszego wypowiedzenia powodowi umowy o pracę (w dniu 1 marca 2012 r.), sytuacja na oddziale ginekologiczno-położniczym oraz zachowania powoda względem dr A. S. były znane członkom komisji konkursowej, przez co te kwestie nie mogły mieć wpływu dla uzasadnienia stosowania art. 8 k.p. i oddalenie powództwa. Odnosząc się do przyczyn drugiego wypowiedzenia jakie miało miejsce 31 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy zauważył, że pozwany przed Sądem Rejonowym nie podnosił, że oddalenie powództwa uzasadniał względem na art. 8 k.p. Po raz pierwszy podniósł tę

kwestię dopiero w apelacji, nie wskazując jednak treści żadnych konkretnych zasad i reguł współżycia społecznego. Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż nie sposób przy ocenie czy w sprawie winien być zastosowany art. 8 k.p. nie mieć na uwadze długotrwałego oporu pracodawcy przed zatrudnieniem powoda pomimo wielokrotnych wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z których wynikała ważna podstawa zatrudnienia w postaci wyniku konkursu wygranego przez powoda. Nie może skutecznie powoływać się na zasady współżycia społecznego pozwany, który sam nie respektuje zasady poszanowania prawa.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu prawa materialnego: art. 49 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, art. 11 k.p. w związku z art. 8 k.p.

Skarżący uzasadnił przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które jak dotąd nie było przedmiotem żadnego publikowanego orzeczenia Sądu Najwyższego, ani też przedmiotem rozważań judykatury mianowicie, czy obowiązek zatrudnienia kandydata na stanowisko wyłonionego w konkursie na podstawie art. 49 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej jest bezwzględny, nie może podlegać żadnej ocenie, czy też - w szczególnie uzasadnionych przypadkach obowiązek zatrudnienia może być weryfikowany przez zastosowanie art. 8 k.p.

Sąd najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnienie prawne powinno wyrażać problem prawny, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym, a więc w tej konkretnej sprawie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 października

2012 r., III SK 10/12, LEX nr 1228616; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, LEX nr 1230170; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243). Musi być to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie sądowym (T. Ereciński, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom III. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, red. T. Ereciński). Jeżeli zagadnienie prawne było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, skarżący powinien wykazać, że wystąpiły okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383).

Zauważyć należy, że przepis art. 49 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej jest tożsamy z przepisem art. 44a ust. 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.). Uzasadnia to możliwość odwołania się do orzecznictwa Sądu Najwyższego wydanego na gruncie uprzednio obowiązującej ustawy, co zresztą dostrzegł Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę. W uchwale z dnia 23 listopada 2001 r. Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że przepis art. 44a ust. 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej jest podstawą żądania nawiązania stosunku pracy z zakładem opieki zdrowotnej przez osobę wybraną w drodze konkursu (III ZP 16/01, OSNP 2002 nr 12, poz. 283). Takie samo stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 grudnia 2004 r., zgodnie z którym kierownik publicznego zakładu opieki zdrowotnej ma obowiązek zawarcia umowy o pracę z kandydatem na stanowisko ordynatora oddziału ważnie wybranym w postępowaniu konkursowym (II PK 79/04, OSNP 2005 nr 13, poz. 194) oraz w postanowieniu z dnia 9 maja 2008 r., w myśl którego przepis art. 44a ust. 5 ustawy z 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej jest podstawą żądania nawiązania stosunku pracy z zakładem opieki zdrowotnej przez osobę wybraną w drodze konkursu (II PK 4/08, LEX nr 829106).

Odnosnie do art. 8 k.p. zauważyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym stosowanie art. 8 k.p. pozostaje w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP

2004 nr 16, poz. 283). W oderwaniu od tych konkretnych okoliczności nie można formułować zatem ogólnych dyrektyw co do stosowania tego przepisu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1967 r., I PR 415/67, OSPiKA 1968 nr 10, poz. 210; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 1974 r., III PZP 34/73, OSNCP 1975 nr 1, poz. 4; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 r., II PK 144/11, LEX nr 1167470; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2012 r., II PK 275/11, Monitor Prawa Pracy 2012 nr 11, s. 584-587).

Co istotne, wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy wskazał, że w jego ocenie nie jest wykluczone stosowanie art. 8 k.p. jako podstawy prawnej oddalenia powództwa o nawiązanie stosunku pracy, gdy podstawę roszczenia stanowi art. 49 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Dokonał zatem oceny stanu faktycznego sprawy przez pryzmat kwestii wskazanej przez skarżącego jako istotne zagadnienie prawne. Uznał jedynie, że przepis ten nie znajdzie zastosowania w rozpoznawanej sprawie, przez co pozwany będzie miał obowiązek zatrudnienia powoda. Ocena natomiast, czy w konkretnym wypadku ma zastosowanie norma art. 8 k.p., mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego, po uwzględnieniu całokształtu okoliczności faktycznych konkretnej sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2015 r., II PK 172/14, LEX nr 1936718). Sfera ta w ramach postępowania kasacyjnego może podlegać kontroli tylko w przypadku szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2014 r., II PK 193/13, LEX nr 1495939).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.